

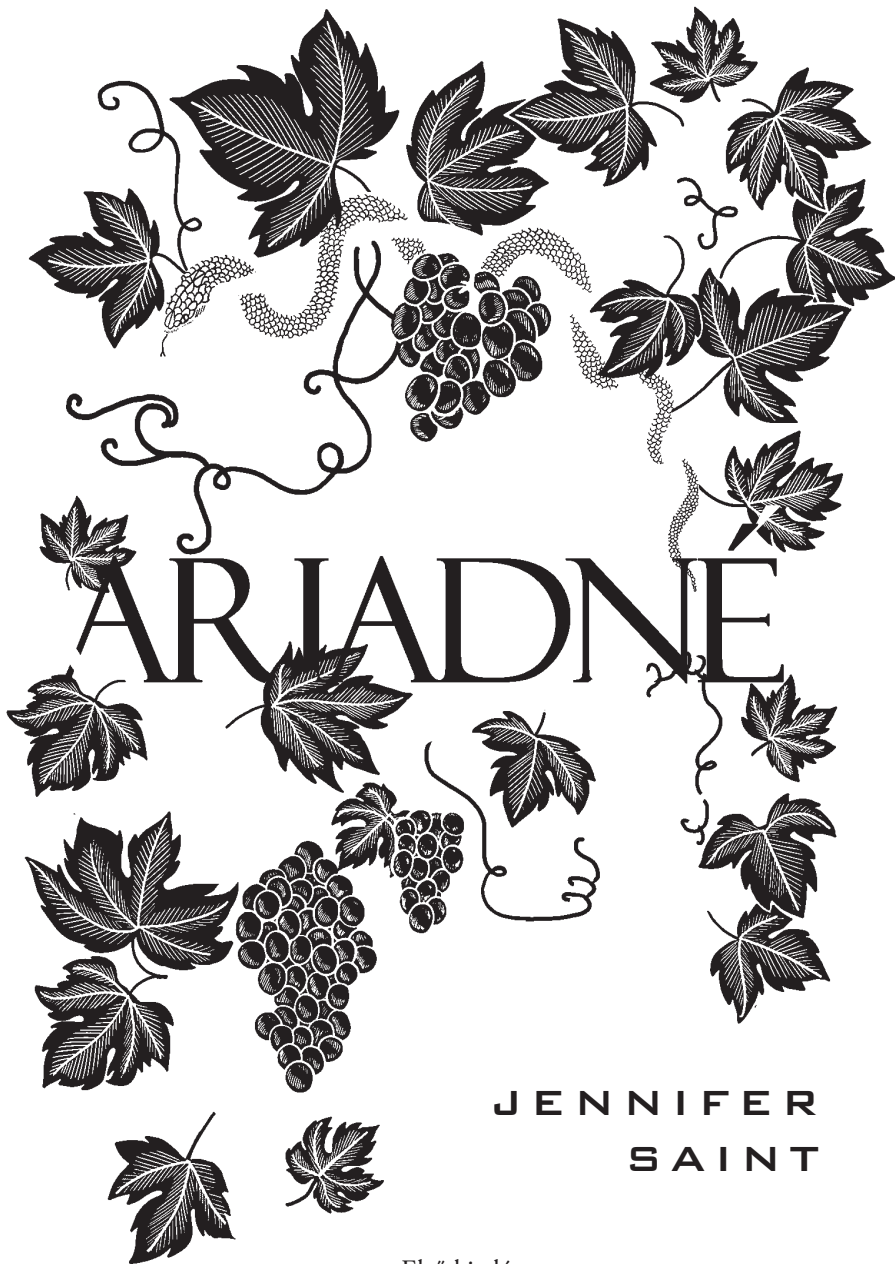
„Életeli és magával
ragadó.” – *The Times*

ARIADNE

„Poétikus és
mélyenszántó
újramesélés.”
– *Daily Mail*

fine selection

JENNIFER
SAINT

JENNIFER
SAINT

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Tednek és Josephnek.
Remélem, tudjátok, hogy tényleg
valóra válhatnak az álmaitek.*

„Majd ha elérsz Cecrops öblébe, hazád örömére,
s felmagasodva ragyogsz ott a tömeg közepén,
s szörny bika-embernek holtát dicsekedve meséled,
s hogy hány rejtekutat rejt ama kőpalota,
kit hagytál idegen tájon, majd engem is említs;
nem kicsinyíti nevem nagyszerű tetteidet.”¹

– Ariadné Thészeusznak, Publius Ovidius Naso:

Hösnők levelei

---

¹ Muraközy Gyula fordítása

PROLÓGUS

HADD MESÉLJEM EL EGY TISZTESSÉGES FÉRFI TÖRTÉNETÉT!

Ez a bizonyos tisztességes férfi a krétai Minósz király, aki hadjáratot indított Athén ellen. Azért vágott bele ebbe a nagyszabású háborúba, hogy megbosszulja a fia, Androgeósz halálát. Eme kiváló atléta győzelmet aratott a városban rendezett panathénaia játékokon, ám később darabokra szaggatta őt egy elszabadult bika egy magányos athéni domboldalon. Minósz Athént okolta diadalmaskodó fiának elvesztéséért, és azt akarta, hogy vérrel fizessenek, amiért képtelenek voltak megvédeni a fiút az elvadult jószágtól.

Hadba indult hát, hogy haragját Athén népén töltse ki, és erejét bizonyítandó elpusztította az útba eső Megara királyságát is. Megara királya, Nizosz messze földön híres volt legyőzhetetlenségéről, de még az ő legendája sem állhatta a hatalmas Minósz útját – levágta a bíborpiros hajtincset, amelyből Nizosz az erejét merítette. A vérvörös fűrtől megfosztott szerencsétlen férfi a hódító Minósz keze által lelte halálát.

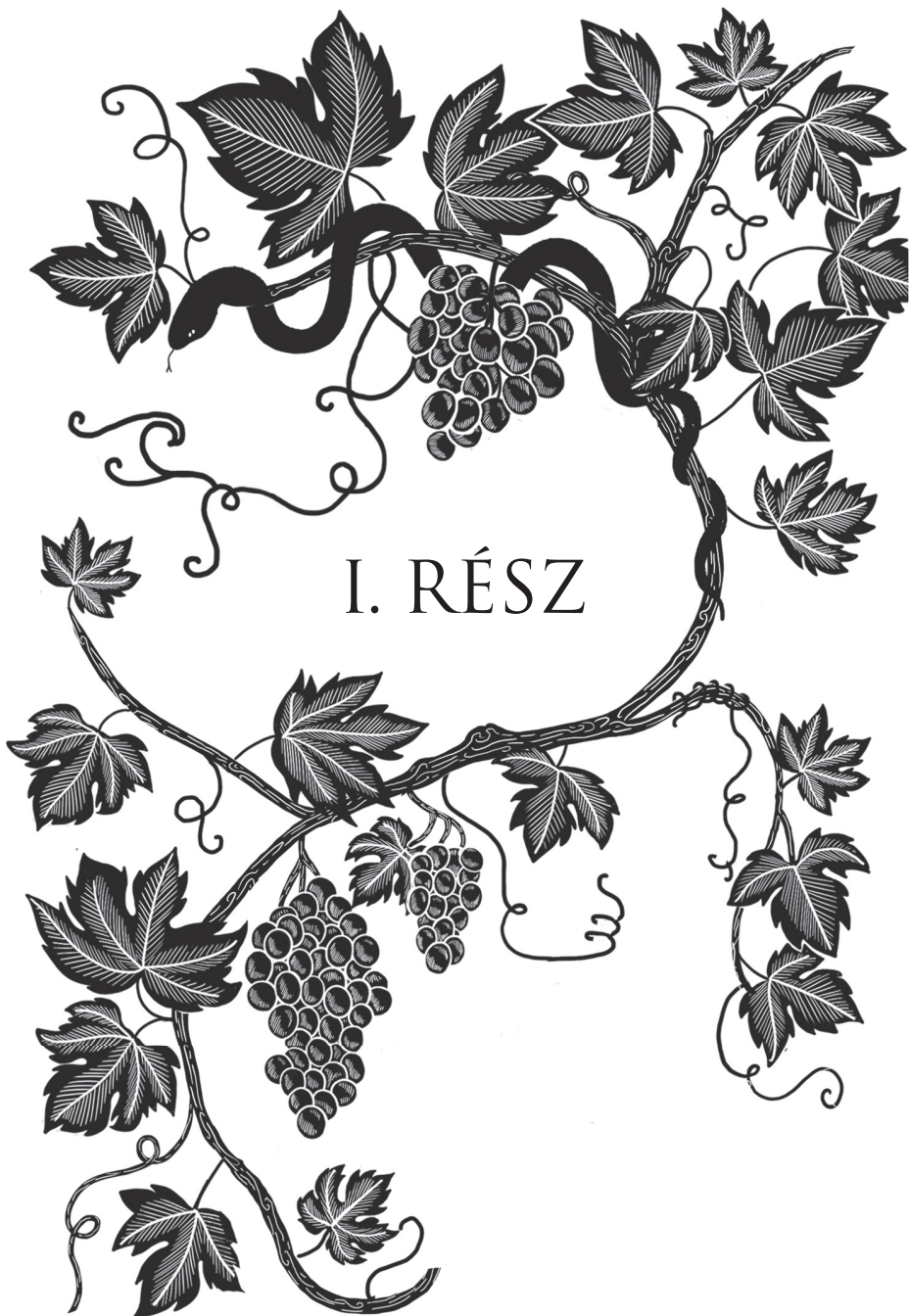
Honnan tudta Minósz, hogy le kell vágnia Nizosz haját? Vidáman mesélte nekem, hogy a király lánya, a gyönyörű Szküllá hercegnő vad,

olthatatlan szerelemre gyúlt iránta. Szép ígéreteket sűgott a figyelmes Minósz fűlébe, elmondta, hogy örömmel feladná az otthonát és a családját a szerelméért cserébe, és megosztotta vele az apja pusztulásának kulcsát.

Minósz érthető módon megundorodott a leánytól az apja iránti odaadás hiánya láttán, és amint a királyság véres bárdja suhintását követően elesett, a hajója hátuljához kötözte a szerelmes Szküllát, hogy igazának tudatában vízi sírjába vonsozolja a leányt, miközben az jajveszékelve siratta a szerelemben vetett naiv hitét.

Elárulta az apját és a királyságát, mesélte nekem Minósz a diadal pírjával az arcán, miután Athén legyőzését követően hazatért. És mégis mi hasznát venné apám, a krétai Minósz király egy ilyen álnok leánynak?

I. RÉSZ

ARIADNÉ VAGYOK, KRÉTA HERCEGNŐJE – igaz, a történetem meszszi-
re repít majd bennünket az otthonom sziklás partvidékétől. Apám,
Minósz szerette újra meg újra elmesélni, hogy kifogástalan erkölcsi
magaviseletének hála elnyerte Megarát, Athén alázatát és a lehetőséget,
hogy ékes tanúbizonyságot tegyen példás ítélőképességéről.

Úgy tartják, hogy a vízbe fúlásakor Szküllá tengeri madárrá válto-
zott. Csakhogy nem szabadulhatott kegyetlen sorsától, máris üldö-
zőbe vette őt egy örökösen bosszúszomjas vörös csíkos sas. Könnye-
dén elhittem, hogy valóban így történt, hiszen az istenek szerették
elnyújtani mások szenvedését.

De amikor Szküllára gondoltam, egy ostoba, túlságosan is emberi
lányt láttam magam előtt, aki levegőért kapkodott az apám hajója
vetette vad hullámok habjai közt. Megelevenedett előttem, hogyan
húzta őt a zabolátlan víz alá nemcsak a vaslánc, amellyel apám meg-
béklyózta őt, hanem a rémes igazság is, hogy mindent feláldozott egy
olyan szerelemért, amely éppolyan tünékenynek és illékonynak bizo-
nyult, akár a tengervíz permetjében felragyogó szivárványok.

Persze tudom, hogy apám véres fáradozásai nem értek véget
Szküllánál és Nizoszsnál. Rémes árat fizettetett Athénnal a békéért.
Zeusz, az istenek mindenható, bösz ura szereti az erős halandókat, és

megsegítette kegyeltjét, Minósz: iszonyú ragállyal sújtotta Athént. Betegség, halál, fájdalom és gyász vihara ereszkedett a városra. Sikolyok tölthették meg a levegőt, ahogy az anyák végignézték, hogy a gyermekeik megbetegszenek és meghalnak, katonák estek el a harcmezőkön, és a dicső várost – amely kénytelen volt rádöbbenni, hogy a többi városhoz hasonlóan egyedül a gyenge, emberi test teszi erőssé – kezdték elborítani a holttestek apám ragálya miatt. Kénytelenek voltak fejet hajtani a követelései előtt.

Csakhogy Minósz nem vagyont vagy hatalmat akart Athéntól. Hanem áldozatot – minden évben hét athéni ifjút és hét athéni szüzet kellett küldeniük a tengeren keresztül Krétára, hogy csillapítsák annak a szörnynek az éhségét, amely ahelyett, hogy szégyenteljes létével tönkretette volna a családunkat, legendává változtatott bennünket.

Azét a lényét, amelynek üvöltéseibe beleremeg a padló a lábunk alatt a palotában, valahányszor közeledik az éves etetésidő, hiába zártuk jócskán a föld alá, egy olyan szédítő, félhomályos labirintus közepére, hogy aki csak beteszi oda a lábát, többé nem talál ki.

Egy olyan labirintusba, melynek egyedül én ismerem a titkát.

Egy olyan labirintusba, ahol az a lény él, amely egyszerre Minósz legnagyobb szégyene és kincse.

Az öcsém, a Minótauros.

Gyermekként teljességgel lenyűgözött a labirintust idéző knósszoszi palota. Újra meg újra végigszaladtam a szédítően sok helyiségen, tenyere met a sima, vörös falakon futtatva haladtam a kígyózó folyosókon. Ujjaimmal végigkövettem a labrüzsz, a kétfejű fejsze kőbe véssett végtelen mintáját. Később tudtam meg, hogy Minósz számára a labrüzsz

Zeusz erejét jelképezi; az isten azzal idézi meg a villámokat, hogy eme lenyűgöző képességével bizonyítsa erőfölényét. Engem az otthonom jelentette útvesztőben futkározva a minta leginkább pillangóra emlékeztetett. És ezt a pillangót láttam magam előtt, amikor kiléptem a palota félhomályos épületéből a napfényben úszó, tágas udvarra. A közepén óriási kör fénylett, ott töltöttem ifjúságom legboldogabb óráit. Pörögve-forogva szédítő táncot jártam, lábaim láthatatlan miniatúrát szöttek a tánctéren: a fából faragott csodán, amely a híres-neves mesterember, Daidalosz tehetségét dicsérte. Persze, végül nem ez lett a legismertebb alkotása.

Figyeltem, ahogy elkészíti a táncteret; kislányként lelkesen topogtam mellette, türelmetlenül vártam, hogy elkészüljön végre, és nem értékelttem, hogy munka közben láthatom a feltalálót, akinek a híre idővel Hellász minden zugába eljutott. Talán még azon túl is, bár nem sokat tudtam a messzi tájakról – sőt, ami azt illeti, arról is rop-pant kevés fogalmam volt, mi van a palota falain kívül. Bár több mint tíz év eltelt azóta, ma is, mikor eszembe jut Daidalosz, egy életerős fiatalembert látok magam előtt, akiben az alkotókészség tüze lobog. Míg néztem, ahogy dolgozik, elmesélte, hogy palotáról palotára utazva tanulta ki a mesterségét, és végül apám felfigyelt párját ritkító tehetségére, és busásan megfizette, hogy maradjon egy helyben. Úgy éreztem, Daidalosz mindenhol járt már, és ittam a szavait, amikor Egyiptom forró, homokos sivatagairól és olyan lehetetlenül messzire királyságokról beszélt, mint Illíria és Núbia. Figyelhettem ugyan, ahogy a hajók elhagyják Kréta partjait a Daidalosz szakértő utasításai szerint épített árbócaikkal és vitorláikkal, de csak elképzelni tudtam, milyen érzés lehet keresztülszelni a tengert a fedélzetükön, érezni, ahogy megreccsennek a padlódeszkák a talpam alatt, míg a hullámok sziszegve ostromolják a hajótestet.

A palotánk tele volt Daidalosz alkotásaival. A szobrai olyan étellel telinek tűntek, hogy lánccal a falhoz erősítették őket, nehogy öntudatra ébredve meginduljanak. Vékony aranyláncból készített gyönyörű ékszerai ott ragyogtak anyám nyakán és csuklóján. Észrevette, milyen mohón nézem őket, és egy nap apró aranymedált ajándékozott nekem – két méh vett közre egy darabka lépesmézet. Csillogott a napsütésben, olyan fényesre csiszolta, olyan gyönyörű volt, hogy úgy éreztem, mindjárt megolvadnak és lecsorognak a kis mézcseppek a melegben.

– Neked készítettem, Ariadné.

Mindig komolyan beszélt velem, amit nagyon szerettem.

Olyankor nem éreztem magamat idegesítő csöppségnek, egy lánygyermeknek, aki sosem fog hajóhadat irányítani, sem királyságokat leigázni, éppen ezért nagyrészt hasztalan és érdektelen Minósz számára. Lehet, hogy Daidalosz csak a kedvemre akart tenni, de sosem éreztem így, mindig olyan volt, mintha egyenrangú félként beszélgett volna velem.

Elvettem tőle a medált, és lenyűgözve forgattam az ujjaim közt, csodáltam szépségét.

– Miért pont méhek? – kíváncsiskodtam.

Daidalosz az ég felé fordította két tenyerét, és mosolyogva vállalt vont.

– Miért ne pont méhek lennének? – kérdezett vissza. – Minden isten szereti őket. Méhek etették a barlangban elrejtett csecsemő Zeust mézükkel, míg eléggé meg nem erősödött ahhoz, hogy legyőzze a hatalmas titánokat. Méhek termelik a mézet, melyet Dionüszosz a borába kever, hogy édes és ellenállhatatlan legyen. Sőt, úgy hírlik, hogy még az alvilág kapuját őrző Kerberoszt is meg lehet szelídíteni egy kis mézes süteménnyel. Ha a nyakadban hordod, bárkinek a szívét meglágyíthatod.

Nem kellett rákérdeznem, ugyan kinek a szívét kellene meglágyítanom. Egész Kréta csodájára járt az engesztelhetetlen Minósz ítéleteinek. Persze tudtam, hogy még a legnagyobb méhraj sem lehetne hatással rá, mégis teljességgel elvarázsolt az ajándék, és attól fogva mindennap hordtam. Büszkén fénylett a nyakamban, amikor részt vettünk Daidalosz esküvőjén, a hatalmas vacsorán, melyet apám rendezett a tiszteletére, hiszen roppantmód örült, hogy Daidalosz egy krétai leányt választott. Még valami, ami idekötötte, így Minósz továbbra is büszkélkedhetett kiváló feltalálójával. Egy év sem telt el az esküvőt követően, amikor a feleség életet adott egy fiúnak, ám belehalt a szülésbe. Daidalosz a fiában, Ikaroszban lelt vigaszra, és örömmel figyeltem, amikor a csecsemővel a karjában sétált, megmutatta a mit sem sejtő gyermeknek a virágokat, a madarakat és a palota számtalan csodáját. A húgom, Phaidra, elragadtatva totyogott utánuk, és amikor ráuntam, hogy nekem kell megóvni őt minden veszedelemtől, amelyet csak talál, Daidaloszra bíztam őt, és visszaosontam széles tánckörömhöz.

Eleinte anyám, Paszhiphaé is velem táncolt, sőt, ami azt illeti, ő volt az, aki bevezetett a tánc rejtelmeibe. Nem a kötött lépéseket tanította meg, hanem azt, hogyan kell vad, kusza mozdulatokból könnyed hullámokat formálni. Figyeltem, hogyan veti bele magát a zenébe, hogyan varázsolja kecses örületté, és utánoztam őt. A tánc egyfajta játék volt, csillagképeket kellett végigkövetnem a lábammal a tánctéren, ő pedig történeteket, táncokat szőtt köréjük.

– Órión! – mondta, én pedig az égboltra kirajzolódó balsorsú vadász fénypontjait magam elé képzelve, lendületesen ugráltam egyik helyről a másikra.

– Artemisz helyezte el őt az égen, hogy minden éjjel láthassa – mesélte anyám, amikor lehuppantunk, hogy szusszanjunk egyet.

– Artemisz, a szűz istennő buzgón óvta az érintetlenségét. De szívesen vadászott Órióonnal, egy halandó férfival, aki majdnem olyan ügyes volt, mint az istennő.

Veszedelmes az ilyesmi egy ember számára. Az isteneknek tetszik, amikor a halandók kiválóak vadászatban, zenében, szövésben, de hamar felfigyelnek a hübriszre – és jaj annak az embernek, akinek a tehetsége az istenekével vetélkedik. A halhatatlanok nem tűrik, ha bármilyen formában felülkerekednek rajtuk.

– Órion olyannyira szeretett volna lépést tartani az elképesztően tehetséges Artemisszel, hogy már-már kétségbeesetten próbálta lenyűgözni az istennőt – folytatta anyám. A fakör szélén játszó Phaidrára és Ikaroszra pillantott. Többnyire elválaszthatatlanok voltak, Phaidrát teljesen megbabonázta, hogy idősebb valakinél, és most az egyszer ő parancsolgathat egy nála kisebbnek. Amikor Pasziphaé látta, hogy elmerültek a játékban, és nem figyelnek ránk, így folytatta: – Talán abban reménykedett, hogy ha elegendő élőlényt lemészárol, és elnyeri az istennő elismerését, az feladja a szüzességi fogadalmát. Egy nap ide jöttek, Krétára, hogy hosszas vadászatba kezdjenek. Teltek-múltak a napok, leölték a szigeten az állatokat, és rettenthetetlenségük bizonyítékként olyan magas halmot emeltek belőlük, akár egy hegy. Csak-hogy a földbe szivárgó vér felébresztette Gaiát, a mindenek anyját szendergéséből, aki elszornyedt, miféle öldöklést visz véghez Órion hőn szeretett istennője mellett. Gaia attól félt, hogy valóban minden élőlényvel végezni fog, ahogy azzal vérgőzös tombolása közepette kérkedett is Artemisznek. Ezért Gaia lenyúlt rejtett, föld alatti barlangjaiba, és előhívta az egyik teremtményét, az óriási skorpiót, amelyet aztán ráeresztett a hengegő Óriórra. Korábban sosem látott rém került a felszínre. A páncélja kifényesített obszidiánként ragyogott. Hatalmas ollója olyan hosszú volt, amilyen magas egy megtermett

férfi, óriási farka pedig a felhőtlen égboltig ért, eltakarta Héliosz fényét, és sötét, szörnyűséges árnyékot vetett maga elé.

Megborzongtam a legendás szörnyeteg hallatán. Ahogy összeszorítottam a szememet, megjelent előttem. Lehetetlenül ocsmánynak és kegyetlennek tetszett.

– Órión nem félt – folytatta Pasziphaé. – Vagy legalábbis nem adta félelemnek jelét. Bárhogyan volt is, hiábavalóan szállt szembe a skorpióval, Artemisz pedig a kisujját sem mozdította, hogy kiszabadítsa őt... – Anyám itt elhallgatott. Csenddel élénkebb képet tudott festeni Órión nyomorúságos szenvedéséről, mint szavakkal. Végül folytatta a történetet, elmesélte, hogy a skorpió kiszorította a szuszit Óriónból, aki teljesen kimerült már attól, hogy oly hosszú időn keresztül igyekezett halandóként tartani az iramot az istenekkel. Fény derült emberi gyengeségére, végül feladta a küzdelmet. – Artemisznek fájt a társa halála, így összeszedte testének maradványait Kréta minden pontjáról. Elhelyezte őket az égen, hogy ott ragyoghassanak a sötétben, és felnézhessen rá, valahányszor ezüstíjával, egyes-egyedül vadászni indult éjszaka. Többé már senki sem fenyegette sem a felsőbbrendűségét, sem az erényét.

Sok efféle történet akadt. Úgy tűnt, az éjszakai égbolt tele van az istenek útjába keveredő halandókkal, akik most izzó példaként jeleztek, mi mindenre képesek a halhatatlanok. Anyám úgy vetette bele magát a mesélésbe, ahogyan a táncba, vadul és önfeledten, de ez még azelőtt volt, hogy rájött, a fékezhetetlen szertelenség bizonyítékaként tekintenek majd az ilyesfajta ártatlan élvezetekre. Akkoriban még senki sem akarta ráfogni, hogy nőhöz méltatlan a viselkedése, senki sem akarta bujasággal és természetellenes érzésekkel vádolni, így hát szabadon táncolt velem, míg Phaidra és Ikarosz belefeledkezett egy következő játékba, elmerültek egy újabb kitalált világban. Egyedül

apám rideg, érzéketlen észszerűségétől kellett tartanunk, de együtt, anya-lánya tánccal messzire űztük a félelmeket.

Fiatal nővé cseperedve azonban már egyedül táncoltam. Lábam olyan ritmust járt a fénylő fán, amelybe beleveszhettem, feloldódtam a pörgés-forgásban. Még zene nélkül is elnyomta a lábam alatti, távoli morajlást és a föld mélyén dobbanó óriási paták zaját, amely a Daidalosz hírnevét végérvényesen megszilárdító építmény szívéből érkezett. Karomat a békés égbolt felé emeltem, és a tánc idejére megfeledkeztem az alattunk lakozó szörnyűségről.

El is érkeztünk egy újabb történethez, egy olyanhoz, amelyet Minósz nem szívesen mesélt el. Akkoriban még Kréta frissen megkoronázott királya volt, és három versengő fivér egyikeként nagyon igyekezett bizonyítani a rátermettségét. Imádkozott Poszeidónhoz, hogy küldjön neki egy pompás bikát, és ünnepélyesen megesküdött, hogy feláldozza az állatot a tengeristen dicsőségére. Így egy csapásra elnyerhette Poszeidón kegyeit és megszilárdíthatta a Kréta feletti uralmát.

Poszeidón küldött is neki egy bikát, isteni bizonyítéka volt ez Minósz Kréta feletti uralkodási jogának, de az állat olyan gyönyörű volt, hogy apám megpróbálta átverni az istent, és egy másik, kevésbé szép jószágot áldozott fel, a krétai bikát pedig megtartotta magának. Megsértette és feldühítette a tengeristent, aki bosszút esküdött.

Anyám, Pasziphaé Hélios, a nagy napisten lányaként jött a világra. Míg a nagyapám égetően izzott, anyám lány aranyfényel tündökölt. Emlékszem különös, bronzsín szemének szelíd sugaraira, ölelésének nyári melegére és a nevetésének folyékony napfényére. Kislánykoromban még rám nézett, nem pedig keresztül rajtam. A fénye beraagyogta a világot. De aztán áttetsző üveggé vált, amely csak megtöri a fényt, de át már nem engedi azt a csodás világosságot. Ő fizette meg a férje szemfényvesztésének az árát.

Poszeidón dühödten, sós tengervízpermet közepette, kagylókkal a testén emelkedett ki a tenger mélyéről. Nem közvetlenül Minószra irányította fénylő ezüstös bosszúját, nem arra a férfira, aki elárulta és meggyalázta őt, hanem anyámra, Kréta királynéjára: az örületbe kergette őt a bika iránti sóvárgással. Az állatias vágy csalárddá és ravasz-szá tette Pasziphaét, aki meggyőzte a mit sem sejtő Daidaloszt, hogy építsen olyan élethű, fából készült tehenet, hogy a bika meghágja azt és a benne rejtőző, eszét vesztett királynét is.

Ez az egyesülés tiltott pletykának számított Krétán, mégis elért hozzám a pusmogás, rosszindulat és gúny csápjaival font körbe. Ajándék volt ez a neheztelő nemesek, a nevető kereskedők, az elégedetlen rabszolgák, a lenyűgözött iszonyattól reszkető leányok, a merész, bizarr tettől elragadtatott fiatal emberek számára – a szél még a palota zugaiba is eljuttatta a motyogásokat, a mormolásokat, az elítélő szisszenéseket és a gúnyos kacajokat. Bár első pillantásra úgy tűnt, Poszeidón nem a megfelelő helyre sújtott le, valójában végzetes pontossággal célzott. Minószhoz egy ujjal sem ért, de ha ilyen groteszk módon hozzák szégyenbe valakinek a feleségét, akkor azzal őt magát is megalázzák – felszarvazta egy ostoba barom, az asszonyát pedig természetellenes vágyak kínozták.

A gyönyörű Pasziphaé isteni származása miatt pompás trófea volt Minósz számára. Kérkedhetett vele a kecsessége, a kifinomultsága és a bája miatt; éppen ezért élvezhette úgy Poszeidón, hogy lealacsonyíthatja őt. Ha valaki olyasmivel rendelkezik, ami büszkeségre ad okot, ami a többi halandó fölé emeli, akkor az istenek örömmel zúzzák azt apró darabokra. Egyik reggel, nem sokkal Pasziphaé tönkretétele után, ezen elmélkedtem. Épp a húgom selymes tincseit fésültem – olyan adottság volt ez, amelyet mindketten megörököltünk sugárzó szépségű anyánktól –, amikor sírva fakadtam. Félelem

töltött el az aranyszín göndör fürtök láttán, hiszen csalétek volt mind a mennyekben járó isteni kolosszusok számára, akik bármikor felkaphatták apró dicsőségmorzsáinkat, hogy porrá öröljék őket halhatatlan ujjaik közt.

Amikor a szolgálólányom, Eiréné rám talált, zokogva hullattam a könnyeimet a zavarodott Phaidra hajára.

– Ariadné! – szólt nyugtatóan. Nyilván megszánt, amiért ilyen különösképpen hátborzongató módon ragadták el tőlem a gyermekkoromat. – Mi a baj?

Bizonyára úgy hitte, anyám szégyene miatt sírok, de gyermeki önzéssel saját magamat féltettem.

– Mi van, ha az istenek... – Nagyot nyeltem egyre potyogó könnyeim közt. – Mi van, ha elveszik a hajamat, ha kopasz és csúnya leszek?

Lehet, hogy Eiréné elfojtott egy mosolyt, de ha így történt is, nem engedte, hogy lássam. Helyette gyengéden elhúzott Phaidrától, és a kezébe vette a fésűt.

– Mégis miért tennének ilyesmit?

– Ha atyám ismét feldühíti őket! – kiáltottam. – Talán elveszik a hajamat, hogy szegyenbe hozza a förtelmes lánya.

Phaidra az orrát ráncolta.

– A hercegnők nem lehetnek kopaszok – jelentette ki határozottan.

Egy kopasz hercegnő hasztalan. Minósz gyakran emlegette, milyen előnyös házasságot kötök majd egy nap, csodás frigy lesz, dicsőséget fog hozni Krétának. Jobb lett volna, ha nem henegezzel. A riasztó felismerés csontig hatoló félelemmel töltött el. Mégis hogyan védhetném meg magamat az ő gáztetteitől? Ha egyszer az istenek a feleségére sújtottak le, amikor megsértette őket, miért is ne büntethetnék a lányát is?

Éreztem, hogy valami megváltozott Eirénében, ahogy leült mel-
lém. Meglepték a szavaim. Azt feltételezhettem, hogy valami apróság
zavar ennyire, egy csekélység, melyet egyetlen legyintéssel félresöpör-
hetünk, akár a hajnal rózsás ujjai a ködöt. Nem tudhattam, hogy rá-
eszméltem a női sors egyik nagy igazságára: bármilyen ártatlan életet
élünk is, a férfiak szenvedélye és kapzsisága elpusztíthat bennünket,
és ez ellen az égvilágon semmit sem tehetünk.

Ezt az igazságot Eiréné sem tagadhatta. Úgyhogy elmesélt nekünk
egy történetet. Volt egyszer egy derék hős, Perszeusz, akit Zeusz
aranyeső alakjában nemzett, amikor az isten meglátogatta a magá-
nyos, csinos Danaét tető nélküli bronzszobájában, ahol egyedül az
égboltban gyönyörködhetett. Méltó fiává vált ragyogó atyjának, és
hóshöz illően legyőzött egy rémes szörnyeteget, megszabadítván a
világot a pusztításától. Tudtuk, hogyan vágta le a gorgó, Medusza
fejét, és izgatottan hallgattuk, miképpen tekeregték és sziszegtek a
kígyók rémes fején, ahogy Perszeusz meglendítette mesés kardját.
Tettének híre csak nemrégiben érte el az udvarunkat, és mind cso-
dáltuk a bátorságát, és borzongtunk, amikor elképzeltük a pajzsát,
amelyen immár a gorgó fejét cipelte, hogy azonnal kővé változtassa
azt, aki csak rápillant.

De Eiréné nem Perszeuszról mesélt. Azt mondta el, hogyan lett
Meduzának kígyókoronája és dermesztő tekintete. Olyasfajta törté-
net volt, amely már nem lepett meg. Többé nem a bátor hősök jelen-
tették a világot; túl gyorsan megtanultam, miféle női fájdalom lüktet
kimondatlanul a férfiak nagy tetteit zengő történetekben.

– Medusza káprázatos volt – mesélte Eiréné. Letette a fésűt, Phaid-
ra pedig az ölébe mászott, hogy onnan hallgassa. A húgom ritkán ült
meg egy helyben, de a történetek mindig is rabul ejtették. – Anyám
látta egyszer őt egy Athéné tiszteletére rendezett nagy ünnepségen,

csak messziről, de azonnal felismerte gyönyörű hajáról. Folyóként ragyogott, összetéveszthetetlen volt. Medusza elragadó ifjú nővé cseperedett, és szüzességi fogadalmat tett, nevetett a kezéért viaskodó kérőkön... – Eiréné elhallgatott, mintha jó alaposan meg akarná fontolni a szavait. Jobban is tette, hiszen tisztában volt vele, hogy egy ilyen történet nem való fiatal hercegnőknek. Egyedül ő tudhatta, miért döntött végül mégis úgy, hogy elmeséli nekünk. – Csakhogy egy nap felkereste őt Athéné templomában egy olyan kérő, akit nem gúnyolhatott, aki elől nem menekülhetett. Maga a hatalmas Poszeidón akarta megszerezni a gyönyörű lányt, és nem érdekelte a könnyörgés, a sírás, sőt, még a szent templomot is meggyalázta, ahol álltak.

Eiréné lassan, megfontoltan nagy levegőt vett.

A könnyeim addigra elapadtak, feszülten figyeltem. Csak szörnyetgként ismertem Meduszát. Eszembe sem jutott, hogy bármi más is lehetett. Perszeusz történetei mellett nem fért meg Meduszáé.

– Athéné felháborodott – folytatta Eiréné. – Szűz istennőként nem tűrhette, hogy ilyen gyalázatos bünt kövessenek el a templomában. Meg kellett büntetnie a szégyentelen lányt, akit Poszeidón megbecstelenített, hiszen egy ilyen romlásba taszított nőnek már a látványa is sértő volt Athéné számára.

Tehát Medusza fizetett meg Poszeidón tetteért. A legkevésbé sem értettem, de aztán oldalra billenttem a fejemet, és megpróbáltam az istenek észjárása szerint végiggondolni. Hirtelen minden a helyére került: iszonyú kép volt ez a mi halandó szemszögünkéből, olyan, akár pók hálójának a szépsége, amely nyilván rémisztő a légy számára.

– Athéné Medusza hajára sújtott le, élő kígyókkal koronázta. Elvette Medusza szépségét, olyan förtelmessé változtatta az arcát, hogy aki csak ránézett, kővé változott. Medusza tombolni kezdett, szobrokat hagyott maga mögött, arcukon örök undor és rémület ült.

Amilyen hevesen vágytak rá korábban a férfiak, annyira rettegtek most tőle, menekültek előle. Százszor is megbosszulta azt, ami vele történt, mielőtt Perszeusz levágta a fejét.

Úgy elszörnyedtem, hogy egy darabig szóhoz sem jutottam, de végül megráztam magamat.

– Miért ezt mesélted a szokásos történetek helyett, Eiréné?

Megsimogatta ugyan a hajamat, de a tekintete a távolba révedt.

– Gondoltam, ideje hallanotok valami mást is – válaszolta.

Magammal vittem a történetet, úgy forgattam az elkövetkezendő napokban, akár egy érett barack magját: hirtelen, váratlan kemény felismerés mindenek a középpontjában. Nehéz volt nem párhuzamot vonni Medusza és Pasziphaé között. Mindketten valaki más bűnéért fizettek meg. De Pasziphaé összehúzta magát, és minden múltó nappal egyre zsugorodott, hiába növekedett a hasa torz alakban a különös gyermektől. Nem emelte fel lesütött tekintetét, nem nyitotta szélre a száját. Nem Medusza volt, aki sziszegő, dühödten tekerő kígyók formájában viselte a kínját a fején. Helyette visszahúzódott a lelke egy elérhetetlen zugába. Vékony kagylóhéj volt csupán, már-már áttetsző a homokban, szinte teljesen elkoptatták az újra meg újra rázúduló hullámok.

Megfogadtam hát, hogy ha úgy alakul, én Medusza leszek. Ha az istenek egy nap engem tartanak majd felelősnek valaki más bűneiért, ha eljönnek, hogy megbüntessenek egy férfi tetteiért, nem fogok elbújni, mint Pasziphaé. Magamra öltöm a kígyókoronát, és a világ lesz kénytelen összehúzni magát előttem.

RÉMSÉGES ÖCSÉM, ASZTERIÓN életem tizedik évében látta meg a napvilágot, nem sokkal azután, hogy Eiréné elmesélte nekünk azt a történetet. Gondoztam már anyámat más gyermekek – az öcsém, Deukalión és a húgom, Phaidra – születése után, ezért úgy hittem, tudom, mire számíthatok. De Aszteriónnal minden másképp alakult. Pasziphaének iszonyú szenvedést kellett kiállnia. Héliosztól örökölt isteni vére megmentette ugyan az életét, de nem óvhatta meg a fájdalomtól – olyan fájdalomtól, amelyet én elképzelni sem mertem. Igaz, az éjszaka közepén nehezen tudtam másfelé terelni a gondolataimat. Kaparó paták, torz fejen növő szarvak, kétségbeesetten kapálózó végtagok – beleborzongtam, amikor magam elé képzeltem, pontosan hogyan törte magának az utat kifelé az én törekeny napsugár anyám méhéből. A fájdalom kohója, amelyben az öcsém kovácsolódott, összetörte a szelíd Pasziphaét, aki addigra már halovánnyá vált, és igazán sosem tért vissza hozzám a lángok és szenvedés közepette megtett utat követően.

Arra számítottam, hogy gyűlölni és félni fogom Aszteriónt, a szörnyet, melynek pusztá léte is természetellenes volt. Amikor beosontam a frissen vágott hús sós szagát árasztó szobába, ahonnan sápadtan,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

reszketve fordultak ki a szülésben segédkezők, olyasfajta rémület lett úrrá rajtam, amelytől kis híján a földbe gyökerezett a lábam.

Csakhogy anyám ugyanannál az ablaknál ült, amelynek minden másik újszülöttével is nekidőlt, és éppolyan kimerültnek, de sugárzónak tűnt, mint a korábbi alkalmakkor. Bár a szeme üveges volt, az arca nyúzott, a mellkasához szorította a takarókba bugyolált kisededet, és orrát gyengéden a fejéhez érintette. A kisbaba szörtyögött, csuklott, majd kinyitotta egyik sötét szemét, hogy rám meredjen, miközben lassan araszoltam előre. Azonnal felfigyeltem hosszú, fekete szempil-láira. Dundi keze megrebbent anyám mellén; egyetlen apró, tökéle-tesen rózsaszín köröm díszítette mindegyik ujj végét. Akkor még nem láttam, mi rejlik a takaró alatt, ahol a puha, rózsaszín csecsemőlábak alul sötét szőrbé borultak, majd kemény patában végződtek.

A csecsemő szörnyeteg volt, az anya egy kiüresedett porhüvely, de engem gyermekként vonzott a gyengédség törékeny szikrája a szobá-ban. Óvatosan közelebb mentem, és némán engedélyt kértem: egyet- len ujjamat kinyújtva kerestem a felismerés jelét anyám szemében. Bólintott.

Előrébb léptem. Anyám felsóhajtott, mocorgott, majd elhelyez- kedett. Nehezen szedtem a levegőt, elszorult a torkom, nyelni sem tudtam. Az a kerek, sötét, könyörtelen szem még mindig engem vizs- latott.

Belenézve nyújtottam közelebb a kezemet, átszeltem a kettőnket elválasztó szakadékot. Megsimogattam a homlokát borító sima szőrt, épp a halántékából előtörő kemény szarvak alatt. Gyengéden végig- simítottam a szeme közti puha részen. Alig észrevehetően ellazultak a vonásai, és meleg lélegzet cirógatta az arcomat. Felpillantottam anyámra, de hiába figyelt bennünket, üres volt a tekintete.